

Dissertatio inauguralis medica de experimentis cum sanguine humano institutis ... / [Johan Eichel].

Contributors

Eichel, Johan, 1729-1817.
Universität Erfurt.

Publication/Creation

Erfordiaae : Typis Joh. Christoph. Heringii, [1749]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/gvv86mx8>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DISSERTATIO INAUGVRALIS MEDICA

DE
EXPERIMENTIS
CVM
SANGVINE HVMANO
INSTITVTIS

QVAM
SVB AVSPICIIIS DIVINIS
CONSENSV ET AVCTORITATE
GRATIOSAE FACVLTATIS MEDICAE
IN ALMA ET PERANTIQVA HIERANA
PRO GRADV DOCTORIS
SVMMISQVE IN ARTE MEDICA HONORIBVS
IMMVNITATIBVS ET PRIVILEGIIS
RITE CAPESSENDIS

PVBLCO ERVDITORVM EXAMINI
SVBMITTIT
AVCTOR ET RESPONDENS
JOHANNES EICHEL
TONDERA-SLESVICENSIS.

IN AVDITORIO MAJORI COLLEGII MAJORIS
HOR. CONSV.
DIE XVI. JVNII, M DCC XLIX.

ERFORDIAE
TYPIS JOH. CHRISTOPH. HERINGII, ACAD. TYPOGR.

2

TREATISE ON THE HISTORY AND

PROGRESS OF THE ART OF

MANUFACTURING

BY

ANDREW URE

ESQ.

OF GLASGOW

IN TWO VOLUMES

THE SECOND

CONTAINING

THE HISTORY OF THE

MANUFACTURES OF

SCOTLAND

AND

THE MANUFACTURE

OF

WOLLEN

AND

WOOLLEN

TEXTILES

IN

SCOTLAND

AND

THE

MANUFACTURE

OF

WOLLEN

TEXTILES

§. I.

anguis recentissime e vulnere emissus nudis quidem oculis maxime sese exhibet homogeneous, ex partibus tamen longe a se invicem diversis est compositus. In eodem enim sanguine per oculos armatos duas præsertim conspicimus partes, quarum altera ex globulis minimis rubicundis constans alteri aquosæ pellucidæ innatat. In has partes sanguis postea sese sponte dividit, nempe in partem pellucidam flavescentem, quæ serum vocatur, & rubicundam subsidentem, sanguinem καὶ εἶοχον sive grumum adpellatam. Sed hæc non sufficiunt, ad demonstrandas omnes sanguinis heterogeneas partes; analysis chemica nobis plura diversa principia, immo omnia exhibet elementorum genera. Celeb. HOMBERG, cujus exquisita diligentia & cura in examinando sanguine per ignem semper erit laudanda, experimenta sua in Memoires de l'Academie Royale de l'an. 1712. p. 9-18. partes sanguinem constituentes exhibitia descripta nobis tradidit. Superfluum foret, omnia ibi exposita hic adferre: sufficiet nobis, generalem partium constituentium sanguinis indicare proportionem.

Posita falis acidi quantitate = 1, erit $\Theta \Lambda = 11$ ∇eae partes = $22\frac{1}{2}$, ∇eae 25 - 30, ferrosae circiter 1000.

Ex his igitur patet, sanguinem ex partibus longe a se invicem diversis constare. Cum vero fluidum, quod ex partibus heterogeneis constat, fluidum mixtum appellatur; sequitur, ut sanguis etiam sit fluidum mixtum.

§. II.

Dubitant quidem multi eruditorum, an omnia in §o I. allegata, praesertim salia volatilia ad sanguinis principia sint referenda. Sententiam suam ex ipsis HOMBERGII experimentis derivare cupiunt, cum in destillatione sanguinis aqua semper prius, quam $\Theta \Lambda$ alembicum petat. Si enim sal volatile inesset sanguini, tunc illud prius, quam aqua ascendere debere putant. Jam vero aqua absque omni sale primum ascendit, hanc demum sal volatile sequitur, ergo solo ignis tormento sal volatile ex sanguine elici nec ad sanguinis principia esse referendum contendunt. Deinde si inessent sanguini talia acria & volatilia salia, qualia destillando eliciuntur, sanguinem destrui partesque solidas erodi adfirmant.

§. III.

Quod vero ad primum argumentum attinet (§. 2.) illud salis volatilis, absentiam nullo modo demonstrat. Sal enim volatile prius quidem ascendere debet, quam aqua, si cum hac sola est mixtum & nulla alia vi, quae esset major particularum ignearum vi elevandi impediretur. Sed hic multa adsunt impedimenta, quo minus salis volatilis elevatio statim fieri queat & ut demum aquam, majori ignis gradu admoto, sequatur. In partibus enim sunt salia aqua graviora; ergo major etiam

iam erit eorum ad partes sanguinis crassiores adhæsiō, ergo major requiritur ignis gradus ad hæc elevanda quam ad aquæ elevationem, prius igitur alembicum ascendit phlegma, qui ignis gradus ad sal volatile a contactu removendum atque elevandum non sufficit. Deinde vero si ignis gradus augetur, sal volatile aquam sequitur.

§. IV.

Probant multo magis salium tam Vorum, quam volatiliū in sanguine præsentiam, sequentia: 1) Nullo fere utimur victu, quin salia libera tam Va, quam volatilia contineat. Ergo talia etiam inesse debent Chylo; quid est enim, quod illa separare aut transitum eorum ad sanguinem impedire valet? 2) Secernuntur multi in corpore nostro liquores salia tam Va, quam volatilia in se continentes (e.g. sudor, qui saporem manifesto Θ sum & odorem, ergo Θ Ae, possidet) ergo ut talia antea in sanguine fuissent necesse est. 3) Menstruum ventriculi & bilem salia libera tam fixa, quam volatilia in se continere nemo negare valet, ergo in M. Sea talia etiam sunt inveniēda. Si vero etiam quisquam contendere vellet, bilem præsertim cysticam hanc induisse naturam per moram in loco calido; concedet mihi saltem per adhæsiōnem ad Chylum simul partes quasdam bilis advehi sanguini, eique ergo salia volatilia misceri continuo ergo inesse, & ad sanguinis principia esse referenda.

§. V.

Alterum argumentum (§. 2.) allatum, scilicet talia salia acra, si inessent sanguini, destruere tam partes fluidas,

fluidas, quam solidas corporis nostri, facile removeri potest. Nam

- 1) Salia in sanguine maxime sunt diluta. Ergo eorum actio minor quoque erit
- 2) Magna Sulphuris quantitas inest sanguini, Ergo salia temperantur.
- 3) In fluido viscido hærent. Ergo minori gaudent vi penetrandi & resolvendi.
- 4) Unius generis salia alterius actionem infringunt, ut sic in media, si sese contingant, mutantur.

§. VI.

Longius a proposito nostro aberravimus, redeamus igitur ad partes sanguinis diversas (§. I.) Eædem speciatim partes rubicundæ divisæ sunt in partes sat minutas quæ 2) distributæ sunt in fluido seroso & 3) in ipso sustentantur ergo etiam sanguis hæc tria requisita, quæ solutionem conficiunt, possidet. Divisio in partes sat minutas partim per actiones Chylificationis, partim per actiones salium in sanguine motumque per vasa minima facta est. Distribuuntur partes rubicundæ partim per motum intestinum & progressivum sanguinis partim per particulas igneas præsentis, quibus mediantibus cinguntur a sero. Sustentantur partim a motu intestino & progressivo, partim a cohæsione cum sero, majore, quam pondus est particularum rubicundarum

§. VII.

Dividitur vero solutio in perfectam & in imperfectam. Illa 1) sustentationem a sola partium solutarum cum solventibus ex vi insita cohæsione perfici-

perfici & 2) nunquam spontaneam fieri præcipitationem requirit; Hæc e contrario alias etiam vires, ut motum, &c. ad sustentationem exigit, quibus cessantibus sponte sese etiam præcipitat. Ergo facile perspicui potest, ad primam classem sanguinis solutionem non esse referendam, sed multo magis ad secundam pertinere.

§. VIII.

Sanguinem esse fluidum rubicundum nulla eget demonstratione sed unicuique hoc sensus persuadent. Hic color vero a particulis rubicundis sive grumo oritur (§. I.). Ruborem nullo alio modo definire possumus, quam quod sit dispositio partium talis, qua radios luminis rubicundos reflectant. Disponi sic sanguinis partes per actiones sanguificationis, unicuique erit cognitum. Causam vero ruboris in sanguine specialem nonnulli eruditorum adferre student & quidem alii Mechanicam, alii Chemicam proferunt. Inter illos LEEUWENHOEKIVS tamquam autor primum locum occupat, qui adfirmat, globulos sanguinis rubicundos ex aliis minoribus esse compositos, 6 vero præcise globulos minores flavos componere majorem, ex quorum combinatione rubrum colorem oriri contendit. Multa de globulis Leeuwenhœkianis differuerunt eruditi, inter quorum scripta celeberrimi BRENDÉLII programmata præ omnibus sunt legenda. Longius a proposito meo aberrarem, si omnia, quæ contra hanc theoriam moveri possent dubia, exponerem. Hoc solum adferre mihi licebit. Compositionem globulorum ex aliis minoribus negare nemo potest, sex vero præcise

præcise globulos conficere unumquemque majorem rubicundum & deinde ex compositione colorem rubicundum oriri, in dubium vocare possumus. Minores enim globulos, in quos diffilit major, non esse coloratos, quomodo probari potest? oculis nudis sese non exhibent & per microscopia partes minimæ corporum excolores adparent. Deinde si partes & pori minorum globulorum non ita sunt dispositi, ut rubicundi radii reflectantur, tunc concipi non potest, quomodo per solam compositionem disponi sic possint. Chymicam explicationem quod attinet, tunc alio modo veteres, alio modo recentiores rubedinis causam in sanguine exhibuerunt. Veteres colorem sanguinis rubicundum ex acidi exacta permissione cum sulphure deduxerunt, ex hac enim talem colorem gigni nonnullis chymicis experimentis demonstrare possunt. e. g. destillatione Ω nitri &c., huic vero sententiæ jam nullus erit, qui assentiatur postquam Chemia minimam acidi nobis in sanguine exhibuit quantitatem. Probabilior certe est recentiorum sententia de rubro sanguinis colore, qui illum ex intima alcali cum sulphure combinatione deducunt, alcali enim & sulphur in sanguine adsunt, quæ motu sanguinis progressivo exacte cum se invicem commiscentur. Multa ad hanc thesin probandam adferunt experimenta. e. g. Spiritum Vini Sali Tartari adfusum & in digestionem positum; Sal tartari sulphuri commixtum, quo mixto fuso, hepar sulphuris gignitur; Lac, quod Chylum repræsentare debet, cum alcali coctum, hæc phænomena colorem rubicundum ex intima alcali cum sulphure combinatione ortum demonstrant.

§. IX.

Ex dictis (§. 1. 6. 7. 8.) igitur patet, sanguinem esse fluidum nostri corporis mixtum (§. 1.) atque imperfecte solutum (§. 6. 7.) rubicundumque (§. 8.) Extra corpus hærens, coagulatis partibus rubicundis, Cruor appellatur.

§. X.

Fluidum serosum (§. 1.) multas in se continet partes mucilaginosas salinasque pauciores perfecte solutas unde etiam majori est gravitate specifica, quam aqua BOYLE rationem feri ad aquam facit ut 302. 253. vel ut 1150—1000. vid. ejus append. ad Hist. sanguin. p. 57. Jurinus vero & HOFMANNVS pondus specificum feri ad aquam invenerunt ut 1030. 1000.

§. XI.

Fluiditas in sanguine a partibus rubicundis, quæ in massam solidam si sese contingant, abeunt, non erit derivanda (§. 1.) Ergo a partibus fluidis distributas atque sustentatas easdem tenentibus dependet. Ad sanguinis fluiditatem solutio (§. 6.) ergo semper est necessaria.

§. XII.

Gradus vero fluiditatis vt in omnibus fluidis, sic etiam speciatim in sanguine variare potest. Fluidum generatim eo erit fluidius, quo minor partium minimarum ejusdem erit cohæsiō. Sanguis speciatim fluidior evadere potest.

1) Quo promptius partes solidæ divisæ in fluido sustentan-

stentante distribuuntur (§. II.) sic enim omnes partes graviores mediante leviori cohærent.

- 2) Addendo specificè leviora sese inter sanguinis partes ponentia, cohæsiō enim pro ratione fluidi intermedii est dijudicanda. conf. HAMB. *elem. phys. de cohæsione* (manente tamen solutione §. II.) Vel auferendo partes specificè graviores contactum majorem efficientes.
- 3) Augendo interstitia, sic enim in minoribus punctis sese contingent partes.
- 4) Fluidius reddendo serum partes sanguinis solutas continens.

Iisdem vero modis, quibus fluidior redditur sanguis, iisdem etiam fluidius evadit serum. conf. hic §. & §. præcedens.

§. XIII.

Contraria (§. 12.) augent sanguinis visciditatem ut
1) imminutio distributionis partium in fluido solvente, vel si partes graviores contentæ magis secum invicem cohærent. Ergo omnia, quæ sanguinem præcipitant, eundem reddunt viscidiorē.

- 2) addendo spec. graviora vel auferendo spec. leviora.
- 3) Imminuendo interstitia. e. g. replendo eadem per alia corpora sensibilia.
- 4) Viscidius reddendo serum tanquam fluidum cingens.

Dieta in hoc §o, ad serum tanquam fluidum solvens applicata seri visciditatem reddunt majorem.

§. XIV.

Quemadmodum sanguinis fluiditas, sic etiam ejus-

eiusdem rubor variare potest. Color enim sanguinis vel vivide rubicundus vel obscurior & fere ad nigredinem inclinans esse valet. Hæc coloris diversitas in majori vel minori particularum rubicundarum densitate est quærenda. Quo densiores enim eædem sunt, eo plures excipere & reflectere possunt radios rubicundos. Quo porosiores eædem sunt, eo plures transmittunt radios & eo ineptiores sunt ad reflectendos illos. Cum jam ex radiorum absorbtione oritur nigredo; sequitur, vt quo porosiores sunt particulæ rubicundæ, eo obscurior sit color rubicundus; quo densiores, eo magis exaltetur rubor.

§. XV.

Cognitis in (§o 6.) sustentationis causis, facile præcipitationis modi inveniri possunt. Præcipitantur vero sanguinis *κατ' ἐξοχην* dicti, sive grumi partes per quietem & per pondus particularum in tantum auctum ut vim feri sustentantem longe superet. Augeatur vero pondus particularum vel relative vel absolute. Relative augetur feri gravitatem specificam imminuendo, addendo talia, quæ longe sunt leviora. Absolute augetur

- 1) vel auferendo partes cingentes & sustentantes, ut partes sustentatæ sese uniant
- 2) vel addendo talia, quæ per adhæSIONEM ad partes sustentatas earum pondus plus iusto augent.

§. XVI.

Quies est altera præcipitationis caussa; sanguinem enim post solam quietem contenta sua rubicunda deponere, unicuique cognitum est. Motus vero ces-

fans non est sola hujus phœnomeni caussa, sed etiam absoluti omnium partium ponderis augmentum. Particulis enim igneis ex sanguine abeuntibus, non sufficienter cinguntur partes (§. 6.) rubicundæ, propius igitur ad se invicem accedunt, sese uniunt, pondus atque moles augetur (§. 15. n. 1.) ergo oritur præcipitatio.

§. XVII.

Serum cum sit fluidum perfecte solutum, separatio & præcipitatio partium non oritur, nisi per talia quæ pondus partium solutarum vel absolute vel relative tantum augent. (§. 15.)

§. XVIII.

His præmissis ad experimenta ipsa veniamus. Ut vero eo melius cognosci queat, in quam sanguinis parte fiat mutatio; primo tradam experimenta seri, deinde sanguinis κατ' ἐξοχην sic dicti sive grumi & tertio sanguinis generatim sic dicti. Omnia experimenta cum sanguine sani hominis sunt instituta, cum sero & cruore, quam primum separatio spontanea est facta; cum sanguine vero, quam primum e vena effluerit.

EXPERIMENTA CVM SERO INSTITVTA.

§. XIX.

I. Serum minori ignis gradui brevi temporis intervallo admotum, longe fluidius evadit.

Ignis tamquam corpus subtilissimum & levissimum penetrat ex adhæsione inter omnes partes earumque cohæsionem imminuit, unde

1) actu dividit partes seri & cohæsionem partium reddit minorem (§. 12.)

2) Par-

2) Partes minimæ feri mediante fluido leviori co- hærent (§. 12. n. 2.)

3) Aer in fero contentus per ignem elasticus redditus non solum divisionem partium adjuvat (n. 1.) sed ipso expanso, augentur etiam interstitia. (§. 12. n. 3.)

4) Particulæ solventes feri per ignem magis fiunt subtiles (n. 1.) & ad resolvendum aptiores, (n. 1. & 2.) partes solutæ porosiores, (n. 1.) ergo minus resistunt penetrationi, eo melius ergo dividuntur, distribuuntur atque sustentantur partes crassiores contentæ. (§. 12. n. 1.) Per ignem ergo brevi tempore admotum fluidius redditur serum.

II. Ignis diutius adplicatus serum reddit spissius, im- mo hoc per longiorem moram in pulpam gelati- nosam duriorem cinericio colore & denique in so- lidum corpus abit.

Ignis enim ex legibus evaporationis particulas aque- as secum aufert, ergo non amplius cinguntur par- tes feri contentæ, uniunt sese igitur & oritur præ- cipitatio (§. 17. 15. n. 1.) Ergo etiam visciditas (§. 13. n. 1. & 2.) quæ eo major erit, quo diutius talis ignis gradus admovetur.

III. Partes feri inspissati, per ignem fusæ, fluidæ rursus fieri possunt.

IV. Salia præsertim media fero igni admoto (n. 2.) in- dita, diutius fluiditatem conservant & differunt coagulationis tempus.

Causa enim coagulationis erat particularum fluida- rum ablatio, & unio partium contentarum cum se invicem (ibid.) Partes vero istæ leviores ob ad-

hæfionem cum falibus additis magis retinentur & falia tamquam partium mucilaginosarum menstrua partes magis divisas tenent (§. 12. n. 1. & 2).

§. XX.

Salia media tam Va, ut \odot , \ominus mirabil. Glauber. Arcan. duplicat. \ddagger \odot lat. Arcan. \ddagger i quam volatilia ut \ominus \star cum depurat. aliaque ammoniacalia addita sero hujus augment fluiditatem.

- 1) Salia media enim ab aqua soluta mucilaginem maximam visciditatis causam exhibentem aggrediuntur, sic hæ partes magis divisæ atque distributæ in fluido solvente hærent (§. 12. n. 1.)
- 2) Ipsa soluta tamquam specificè leviora mucilaginis sese interponunt partibus (§. 12. n. 2.) Major ergo ut fiat fluiditas necesse est. (n. 1. & 2.)

§. XXI.

Salia alcalica Va ut \odot \ddagger i. \ominus absynth. Centaur. min. Artemis. & salia alcalica volatilia ut \ominus Δ \ddagger i, \ominus Δ C. C. \cup C. C. \cup \ddagger i rectific. \cup \ominus \star ci fluiditatem feri augment, ut salia media.

Causæ sunt eadem, quæ in §. 20. sunt allatæ, etsi eorum actio præsertim sit in \ddagger mucilaginis.

§. XXII.

Vinum ob partes sulphureas (§. 12. n. 2.) sese partibus interponentes serum fluidius reddit.

§. XXIII.

Nemo dubitabit, quin eadem phænomena (§. 19 -- 21. excepto no. III. & IV.) in corpore humano vivente locum etiam habeant. Motus enim progressivus haud obstat fluiditati, immo multo magis illam adju-

adjuvat atque adauget. (§. 6. 12. n. 1.) His ergo simul sumtis, cognoscimus serum in corpore nostro reddi fluidius.

- 1) Per calorem sive particularum Δ earum præsentiam. (§. 19. n. 1.)
- 2) Per salia media (§. 20.)
- 3) Per salia alcalica (§. 21.) quæ in corpore simul liberationem particularum Δ earum adjuvant. (n. 1.)
- 4) Per particularum Δ nearum quantitatem decentem, saltem haud iusto minorem conf. §. 19. n. 2.
- 5) Per partes sulphureas sero commixtas non tamen in tanto gradu, ut inde feri præcipitatio oriretur. (§. 22. conf. §. 27.)

§. XXIV.

Effectus qui oriuntur ex fluiditate feri majores sunt
 1) fluiditas major totius sanguinis, quatenus partes rubicundæ in eo sunt solutæ (§. 12. n. 4.) 2) aptitudo major ejusdem ad se- & excretiones. Eadem ergo, quæ feri fluiditatem augent, tandem siccitatem & visciditatem in corpore inducere valent. Si enim ob excretiones serosarum subtiliorum partium plus dissipatur, quam restitui potest, partes crassiores remanent, quæ majorem cohæsiõnem exhibent (§. 12. n. 2.) id quod a posteriori probant experimenta in §. 19. allata. Harum tamen partium viscidarum relative major erit fluiditas præsentibus n. 1. 2. 3. §. 23. dictis, quam ipsa si abfuissent.

§. XXV.

- 1) \circ Θ i guttula, quam primum instilletur sero, oritur ebullitio cum calore & præcipitatio

Ex

Ex effervescentia ☉ Oli ad alcali abundans concludi non posse, ipsa demonstrat experientia. Si enim aquæ soli commisceatur, cum sibilo ebullit atque cum calore. Rationem hujus phœnomeni vid. in *HAMB. elem. phys. §. 607.* Cum sero ergo ob aquam, quam continet effervescit ☉ Oli, alcali enim in caussa si esset, serum cum ceteris acidis commixtum effervescentiam etiam produceret.

II. ☉ Oli, ☉ Di, ☉ Ois sero instillati effectu vix a se invicem differunt, nullam præstant fermentationem, nullam effervescentiam. Præcipitant vero materiam caseosam albam, Lunæ cornuæ fere similem; in majori dosi additi totum fere serum intalem materiam caseosam mutant.

III. ☉ viride, Strasburgense, Cyprium, O eadem, quæ ☉ di minerales (n. 2.) edunt phœnomena, nisi quod cuticula pingui obducatur etiam suprema mixti superficies.

Salia ista ☉ da ex regno minerali desumpta in eo conveniunt, quod gravitate specifica serum longe superent. (experientia teste) Commixta ergo cum sero gravitate spec. locum inferiorem occupare student, particulis ☉ di simul contingentibus in multis punctis particulas serosas contentas. Hæ libentius ☉ dis adhærebunt quam proprio menstruo suo, sunt enim ☉ da longe graviora, nec tamen partes mucilaginosæ ab iisdem resolvuntur. Ob cohæsiōem cum ☉ dis ergo moles & pondus ipsarum partium a sero solutarum ut augeatur, necesse est, ex pondere vero
plus

plus justo majori sequitur præcipitatio (§. 16 n. 2.) ergo & visciditas feri eo major, quo plura acida mineralia adfundantur. (§. 13. n. 1. & 2.)

§. XXVI.

Ex causa §. 24. allata facile explicantur phænomena sequentia.

I. Mercurius sublimatus inspissabat serum in eo, quem ille in fundo, prius quam solveretur, occupaverat, loco.

II. MR. simplex ob acidum suum Θ licum præcipitat materiam caseosam, non tamen in tanto gradu, quo $\Omega\Theta$ i, multis enim particulis Φ eis atque etiam alcalicis temperata est.

III. Elix. acidum Dippel. rite præparatum serum reddit viscidius non vero præcipitat grumos.

IV. $\Omega\Theta$ i dulcis in minori gradu, quam Elix. acidum Dip. serum viscidius reddit.

§. XXVII.

\ddagger & summe concentratum it. acidum Citri adfusa sero nullam sensibilem mutationem in illud producere videntur, non coagulant, nec præcipitant ut acida mineralia (§. 24. 25.) sed magis fere fluiditatem augent.

1) Acida vegetabilia acidis mineralibus longe esse leviora, unicuique experientia persuadere potest. (conf. §. 23.)

2) Principiis illorum, e. g. \ddagger ti potentissimi regni vegetabilis acidi, magnam Φ is quantitatem inesse demonstratione non eget; multa enim Chemicorum exstant experimenta, quæ dicta demonstrare valent.

Cum igitur acida mineralia præcipitent ob magnam quam possident gravitatem specificam. (§. 25.) Acida vero vegetabilia longe minori gaudeant pondere specifico, ergo partes serosas contentas non solum in tantum augere nequeunt, ut sese præcipitent; sed ob multas particulas ferreas, quibus prædita sunt, partes feri magis divisas tenent, cohæsiionem imminuunt, & sic fluiditatem augent (§. 12. n. 2. conf. etiam §. 22.) præsertim cum hæc eadem fere, quas vinum, possidet partes constituentes.

§. XXVIII.

¶ ea & actu viscida inviscant serum (§. 13. n. 2. & 3); specialia igitur experimenta cum illis instituta ut tradam, necesse haud erit.

§. XXIX.

¶ tam præcipitationem & coagulationem in superiori præsertim feri parte producit. Præcipitatio erit eo major, quo magis ¶ rectificatus erit.

¶ enim tamquam fluidum levissimum, levissimam partium etiam habet cohæsiionem; cohæsiionem ergo partium serosarum, sero commixtus ejusque sese interponens partibus reddit longe leviolem, vis ergo sustentans imminuitur plus justo, pondus contentorum in sero relative augetur, ex interstitiis igitur abire coguntur multæ partes crassiores solutæ, i. e. præcipitantur (§. 17. §. 15.) partes præcipitatae ad immediatum contactum perveniunt, unde visciditas oritur. (§. 13. n. 1.) In superiori vero parte præsertim oritur præcipitatio, quo-

quoniam ∇ , ad superiora pressus, his præsertim sese interponit partibus. ∇ , quo magis rectificatur, eo plures particulas Δ eas subtiles continet, atque eo levior erit, ergo eo majorem etiam præcipitationem & coagulationem feri præstare valet.

§. XXX.

Varios modos, ab experimentis deductos, fluiditatem feri augentes, in (§. XXIII.) exhibuimus; jam specialia quædam etiam sunt colligenda ex phœnomenis allatis, feri visciditatem augentia. Idem, qui in sero extra corpus hærente apparent, effectus visciditatis majoris in sero cum sanguine circulante commixto fieri quidem, non vero in tanto gradu possunt, præsertim si visciditas major a præcipitatione dependeat. (§. 25. 29.) Per motum enim partes coagulatae magis divisæ tenentur, & ex physicis cognoscimus, partes quæ vi insita sustineri haud possunt, per motum tamen elevari posse. Fieri tamen nequit, ut partes præcipitatae per motum progressivum sanguinis tam perfecte distribuantur in sanguine statim post addita præcipitantia, quam antea, quædam ergo saltem inspissatio feri ut oriatur in corpore a præcipitantibus necesse est.

§. XXXI.

Visciditas ergo in sero fit major

- 1) deficientibus vel in justo minori quantitate præsentibus particulis Δ eis conf. (§. 19. n. 1.) Θ nis mediis, alcalicis, & ∇ eis, ac Δ eis (§. 23.)
- 2) præsentibus acidis præcipitantibus (§. 25. 26.) partim ob ipsam præcipitationem partim ob im-

minutionem motus M. S. intestini & progressivi.

- 3) Admixtis particulis ∇ eis & viscidis in majori quantitate partim ob rationes in §. 28. citatas, partim Θ ium resolventium actiones & calorem quoniam imminuunt.
- 4) Admixtis nimium ∇ eis (§. 29.) partim quoniam præcipitant partes solutas, partim Θ ium resolventium (§. 23. n. 2. 3.) actionem quoniam impediunt, partim particularum ignearum liberationi quoniam resistunt (n. 1.)
- 5) Præsentibus acidis coagulantibus (§. 25. 26.) in majori copia.

EXPERIMENTA CVM SANGVINE STRICTE DICTO INSTITVTA.

§. XXXII.

- I. Lenis Δ s gradus, ad grumum sanguinis applicatus nullam fere mutationem in illum producere valet; color rubicundus manet aut saltem paululum obscurior evadit, consistentia fit fere durior, Major longe fit durities si ab Δ e removetur.
- II. Δ e diutius adhibito vel caloris gradu aucto, foetidus vapor ascendit, coloreque grumi rubicundo obscuriori reddito, fluere incipit grumus, multis particulis ∇ eis contentis fuis.
- III. Vi Δ s aucta ultimo flammam concipit grumus.

§. XXXIII.

Ad exhibendas partes grumosas & resinosas in sanguinis grumo, adferam verba HOFMANNI quæ inveniun-

neniuntur in observationibus suis Chymico Physicis
Libr. III. observ. XVI. pag. 191.

Si sanguis siccatus & in pulverem tritus in ∇m
calidam immittitur, evadit hæc rubicunda & remanet
materia tenax, fusci coloris, quæ dissolutionem cum ∇
plane respuit & hæc duas partes habet, si ponderatur,
cum unam partem æquet solubilis præ parte glutinosa
indissolubili. Si exsiccatus pulvis remanet fusci coloris,
qui flammam facile concipit.

Hoc experimentum citra Δem institutum tam par-
tes gummosas, quam resinosas sanguini inesse indicat.
Resinosa pars ex eo indicatur, quod corpus Æeum quod
 ∇a resolvi non poterat, flammam concipiat (conf. et-
iam §. 32. n. III.) immo per ∇ni TRam ex sanguine
extrahi posse, multi jam obsevarunt.

§. XXXIV.

Salia media ∇a ut Ⓞ , sal mirab. Glaub. ♀ Ⓞ lat.
Arcanum 2pl. soluta per ∇m & grumo infusa vel se-
ro adfuso indita, nullam præstare valent resolutionem,
sed solummodo grumum rubicundiori & vividiori co-
lore ornant.

Ruboris augmentum nil nisi majorem radiorum
reflexionem & densitatem particularum rubicundarum
auctam requirit (§. 14.) hæc augetur vel si partes cruo-
ris magis ad se invicem accedant, vel si pori absorben-
tes radios per aliud corpus radios reflectens repleantur.
Prius quomodo per salia media obtineri posset, haud
patet; posterius ergo ruboris vividioris erit causa.
Hoc obtinetur per salia media in poros penetrantia ibi-
que spatia, per quæ absorberentur multi radii rubicun-

di, occupantia & replentia ergo densitatem superficiei & radiorum reflexionem augentia (§. citat.)

§. XXXV.

☉ C. C. ☉ C. C. brevi salia alcalica Aia grumum obscure rubicundum reddunt; nulla tamen extractio sequitur. Rubor ad nigredinem inclinans grumum porosiores factum esse indicat (§. 14.) Porositatem particularum rubicundarum augent salia alcalica Aa penetrando inter partes ipsas constituentes harumque contactum imminuendo. Hæc enim salia tamquam maxime subtilia magnam possident vim corpora dividendi præsertim partes Aëas destruendi & resolvendi. Cum igitur salia alcalica Aia aggrediantur partes Grumi Aëas, illasque resolvant, sic partes rubicundæ fiunt porosiores grumique color obscurior (§. citat.)

§. XXXVI.

☉ ☿i nigriori vel cineritio fere colore tingit grumum; serum vero adfusum rubicunda summe obscura immo ad nigredinem maximo inclinante extractio replet; continet enim non solum salia alcalica multa sed acida etiam libera, præsertim novissime si erit destillatus, unde talem in grumum edere effectum valet. De coloris mutatione (confer. §. 35.)

§. XXXVII.

☉ ☉ *ci, ☉ *cum depurat. eosdem ob eandem rationem in (§. 35.) allatam præbent effectus, quos salia alcalica volatilia.

§. XXXVIII.

Salia alcalica Va ut ☉ ☿i p. d. ☉ centaur. min. ☉
absynth.

absynth. ☉ C. B. ☉ Artemisiæ augment rubedinem grumi, ut salia media. Rarius ☉ ☿ p. d. ejusque ☉ colorem rubicundum obscuriorem reddiderunt. Mirandum est, idem phœnomenon, quod per salia alcalia volatilia, adparet per salia Va non aut saltem rarius apparere. Nullam invenimus inter illa differentiam, quæ varios hos constituere effectus valeret, nisi subtilitas & vis resolvendi in aliis major, in aliis vero minor. Major semper reperitur in salibus alcalicis volatilibus, quam in Vis ob multas partes crassiores connexas, diversa etiam subtilitate sunt salia alcalica Va inter se, quod ipsa experientia confirmat. Si ergo salia Va alcalica penetrent inter partes similes, in constituentes vero ob majorem ineptitudinem penetrare haud valeant, ut sulphureas partes resolverent: augment densitatem eodem modo, qua salia media (§. 34.) sic rubor vividior evadit. Si vero tali sint subtilitate ut partes sulphureas resolvere atque dividere valeant, partes rubicundæ fiunt porosiores, color obscurior, idem effectus qui per salia volatilia. (§. 35.)

§. XXXIX.

☿ ☉, ☿ ☉is, ☿ & ☉ ☉li, MRa simpl., Elix. acidum Dipp., non solum grumum reddunt nigriorem, sed aquam adfusam etiam, vel serum adfusum agitatione præsertim accedente, extractione nigricante tingunt, magna quantitate grumi nigrioris relicta. Acidorum vis cum in eo sit posita, partes ☿stres ut resolvant, sic etiam in grumi partes vim suam exercent, aggrediuntur partes ☿stres resolvunt atque solvunt easdem, sic partes similes rubicundæ porosiores ergo nigriores (14.) ut fiant
neceffe

neceſſe eſt. Partes grumi non reſolutæ ſulphureæ poroſæ infundo remanent.

§. XXX.

Acida vegetabilia ut \ddagger F citri &c. vix differunt effectu ab acidis mineralibus (§. 39.)

§. XLI.

Ut totum reſolverem grumum ſequens inſtitui experimentum.

1) Addidi grumo acida mineralia vel vegetabilia, mixtum frequenter agitavi, ut partes ∇ æ fere omnes extraherentur. (§. 39. 40.)

3) Extractioni ab acidis factæ, additi ſalia alcalica ut \ominus Δ C. C. &c. \circ F i p. d. mixto frequentes agitatio, & ſtatim fere extractio nigra rubicundioſam colorem induit. Poſt 6-8 horas autem totus grumus ſolutus fuit, ſanguini naturali extractio fere ſimilis evadit, excepta præcipitatione.

§. XLII.

∇ grumo ſanguinis recenti adfuſus nil extrahit, nullamque ſenſibilem mutationem producit.

Partes reſinoſæ multæ etſi inſint ſanguini (33.) haſtamen haud reſolvit ob partes craſſiores ſeroſas mucilaginofas in poris & interſitiis hærentes.

DE EXPERIMENTIS CVM MASSA SANGVINEA INſTITVTIS.

§. XLIII.

Sanguis humanus quamprimum e vena effluxerit leni Δ s gradu admotus primis momentis fluidior quidem evadit, deinde vero ſenſim fit ſpiſſior, colorem rubicundum amittit, cineritium induit, & in pulpam ſpiſſam abit.

1) Flui-

- 1) Fluiditatem sanguinis in principio Δ s ut augeat necesse est, particulæ enim igneæ cohæſionem omnium partium reddunt minorem (§. 12. n. 2. 3.) & ſeri ſpeciatiim fluiditatem augment, (§. 19. n. 1. §. 12. n. 4.) distributionem meliorem partium ſolutarum promovent. (§. 12. n. 1.)
- 2) Spiffior deinde fit ſanguis ob diſſipationem partium leviorum (§. 13. n. 2.) quo ſpiffius fit ſerum (§. 19. n. 2. §. 13. n. 4.) & partes craſſiores ad immediatum contactum perveniunt. (§. 13. n. 1. §. 11.)
- 3) Jam color mutatus facile erit explicandus. Oritur enim iſte non a particulis rubicundis tali colore præditis, (§. 32. n. 1. 2.) ſed multo magis a ſero per Δ m coagulato inſpiffatoque tali colore prædito, (§. 19. n. 11.) cujus partes particulas rubicundas circumdant; hæ igitur nil ad colorem cineritium conferunt, niſi quod iſtum reddant obſcuriorem, qui in ſero ſolo per Δ m coagulato magis albicans eſt. Si grumi partes diſſiliendo hunc colorem producerent, quare ille non gignitur in grumo Δ i admotto (§. 32. n. 1. 2.)? A veritate igitur aberrant, qui experimento allato Leeuwenhœkianam theoriam ſtabilire & colorem cineritium ex globulorum rubicundorum diſſilitione explicare cupiunt.

§. XLIV.

Salia media ut \odot , \ominus mirabil. Glaub. Arcan. duplicat. \mp \oplus lat. &c. fluiditatem ſanguinis augment & colorem rubicundum ejusdem reddunt vividiorem.

Salia media fluiditatem ſeri reddunt majorem. (§. 20.) ergo ſanguis per iſta addita fluidior evadit. (§.

12. n. 4. §. 24.) Particulas rubicundas reddunt densiores (§. 34.) ergo color vividior oritur.

§. XLV.

Ex dictis (§. 20. 34. 44.) patet salia media resolvendo solum in serum sanguinis agere. Optimo igitur successu adhibentur in talibus morbis, quæ a sero viscido & pituitoso dependent, hoc enim resolvunt, stagnationes ortas expediunt, materiam pituitosam reddunt ad excretionem aptam, immo totam M. Seam pituitosam fluidiorem. In sanguinem stricte sic dictum vix ullam vim resolvendi exercere valent, sed multo magis particulas rubicundas ad resolutionem reddunt ineptiores, id quod ipsa experientia declarare videtur. Omnium enim consensu salibus mediis præsertim \odot magna refrigerandi resolutionesque impediendi tribuitur vis. Anne iste effectus ab aucta per salia media particularum rubicundarum densitate (§. 34.), qua resolutioni magis resistent & partes rubicundæ ad liberationem particularum ignearum minus fiant aptæ, sit derivandus?

§. XLVI.

Salia alcalica volatilia ut ω fuliginis, $\Theta A C. C.$ $\Theta A \ddot{\eta} i$, $\omega \Theta \star ci$, $\omega C. C.$, $\omega \ddot{\eta} i$, sanguinis fluiditatem augent, colorem rubicundum sanguinis vero in obscure rubicundum mutant. Postquam pars rubicunda a sero sese separaverat, illa nigrior etiam quam in statu naturali adparuit. A $\omega u \ddot{\eta} i$ nulla umquam plenaria sequitur præcipitatio. (conf. §. 36.) Fluiditas augetur ob fluiditatem feri auctam. (§. 21.) Ruboris imminutio vero dependet a resolutione sulphuris & porositate particularum rubicundarum majori. (§. 35.)

Nota

Not. BAGLIVIVS in operibus Medico-practic. pag. 463. nigriorem quidem colorem productum, simul vero magnam fermentationem cum magna spumæ elevatione observavit. Quoniam vero sanguinem vitulinum ad experimenta illa instituenda sumit, in hujus ut credo partibus constituentibus, in quibus acidi forte magna quantitas adest, erit quærenda ratio, ut sic effervescentia oriatur ex actione acidi in alcali.

§. XLVII.

Salia alcalica ergo cum agant tam in serum quam in sanguinem stricte sic dictum partes scilicet sulphureas, sic in homine vivo M. Seam totam valde resolvunt, rarefaciunt, atque fluxilitatem augment. Cum enim non solum serum dividant sed partes sulphureas etiam aggrediantur, major particularum Δ earum quantitas per motum M. Seæ progressivum liberatur, Δ contentus in sanguine elasticus expanditur, motusque progressivus augetur, unde rarefactio in sanguine & fluxilitas ejusdem major (§. 12. n. 1. 2. 3. 4.) saltem in principio oritur (quamdiu sufficiens ∇ earum particularum in sanguine adsit quantitas.) Diutius autem si eorum continuatur actio non solum ob dissipationem partium fluidarum feri sed etiam ob remanentes partes crassiores ∇ earum siccitas & summa visciditas in sanguine producitur (§. 13. n. 1. 2. 4. conf. §. 31. n. 1. §. 23.) In morbis acutis inflammatoriis, in quibus iidem sese exhibent effectus, qui ab alcali in corpore nostro generantur, tristes perspiciuntur visciditatis effectus, sanguinis fluiditatem illam nimiam sequentes: sanguis enim, evacuatis partibus fluidis, crassus vasa minora permeare non valet, ibi subsistit tollitur circulatio, unde post

mortem in arteriis plurimus & crassus sanguis, in venis vero paucus & solutus reperitur, ut igitur non solum a putredine sed etiam a sola sanguinis crassitie in talibus morbis mors oriatur. Profunt igitur Θ ia ista ad acida mitiganda & ad resolvendum sanguinem & serum viscidum ab acidis coagulantibus (§. 41.) a particulis nimis sulphureis præsentibus (§. 46.) a defectu particularum Δ earum ex resolutione Φ is deficiente.

§. XLXVIII

Salia \star calia ut Θ \star depuratum aliaque eodem modo agunt quo Θ ia alcalica Δ ia. (§. 46)

§. XLIX.

Salia alcalica \forall a ut Θ Absynthii, Θ Artemisiæ, Θ C. B. Θ Centaur. min. sanguinem reddunt rubicundiorum & fluidiorum. $\circ\circ\Phi$ i p. d. sanguinem sæpius reddit rubicundiorum, sæpius nigriorum.

De colore sanguinis a Θ bus \forall is conf. §. 38.

De fluiditate aucta conf. §. 46.

Θ um alcalicorum \forall orum eadem, quæ alcalicorum volatilium (§. 47.) erit actio in sanguinem circulantem, gradu quidem quodammodo minori. Etsi enim salia crassiora in partes sanguinis constituentes penetrare illasque dividere extra corpus humanum haud valeant, per motum tamen progressivum, per calorem & subtilitatem auctam eorum vim resolvendi longe augeri ipsa nobis persuadet ratio, id quod medica experientia etiam confirmatur.

§. L.

$\circ\circ$ ea Θ li ut non rectificatum, rectificatum fixum & volatile, vix quoad effectum a se invicem differunt, nisi quod $\circ\circ$ Θ li non rectificatum fermentationem cum calore

calore præstet. In eo vero conveniunt, quod pauca quantitate addita, sanguinem reddant nigriorem grumosque nigros partim circumfluentes, quoad maximam vero partem ad fundum hærentes conficiant, pars sanguinis quæ adhuc fluida remanet, nigricante colore tincta est. In majori dosi si addatur sanguini \circ Oli, eundem in pulpam nigriorem mutat.

- 1) Effervescit \circ Oli cum sanguine ob ∇ osam sanguinis partem (§. 25. I.)
- 2) \circ Oli & cetera etiam F da mineralia præcipitant sanguinem eumque coagulant ob rationem (§. 25) de feri præcipitatione allatam. Præcipitatum vero, quod feri & globulorum rubicundorum partes continet, præsertim tamen est mucilaginosum & F eum. Partes enim F eæ, quæ locum inferiorem etiam peterent, statim solutæ ab F cidis elevantur, unde colore nigro pars fluida tingitur.
- 3) Tot igitur partibus solidis ad immediatum contactum pervenientibus, quæ antea mediante fluido cohærebant, oritur coagulatio sanguinis ab F dis istis adfusis (§. 13. n. I.)
- 4) Color rubicundus sanguinis mutatur ex ratione §. 39. allata.

§. LI.

Ex dictis (§. 47.) sequentia phænomena F dorum præcipitantium facile explicari queunt.

- 1) Ω Oli, Ω Oi, Ω Ois nigredinem illico inducunt, nigriores conficiunt atque præcipitant grumos, non tamen tanto, quo \circ Oli (§. 47.) gradu (conf. §. 45. n. II. §. 39.)

- 2) Θ viride, Strasburgense &c. agunt ut \circ Θ li (§. 47. conf. §. 25. n. II.)
- 3) Θ ne pulverifato sanguini addito, in fluido nigricante grumi parvi magnitudine grani milii partim circumfluunt partim ad fundum abeunt; in majori vero dosi addito magnum sanguinis coagulum oritur, quod vero in eo differt a coagulatione per alia \dagger da facta, quod illud congeriem carnesorum globulorum conficiat. (conf. §. 15. n. III.)
- 4) MR. simpl. eosdem præbet effectus, quæ Ω Θ li (n. I.) non tamen in tanto gradu (conf. §. 26. n. II. §. 39.)
- 5) Elix. acidum DIPP. visciditatem majorem sanguini nigricanti inducit. (§. 26. n. II. §. 39.)
- 6) Ω Θ li dulc. eundem, quem Elix. acidum Dip. edit effectum, sed in minori gradu. (conf. §. 26. n. IV. §. 39.)

§. LII.

- 1) Salia alcalica præsertim volatilia sanguinem per acida coagulatum concussione accedente denuo resolvunt & colorem rubicundum restitunt, ut a sanguine naturali in eo tantum differat, quod partes promptius sint solutæ.
- 2) Salia alcalica ut \circ $\ddot{\text{r}}$ p. d. \ominus CC. &c. sanguini indita coagulationi acidorum mineralium resistunt, his in media mutatis, unde color obscure rubicundus sanguinis (§. 46. 49.) in $\ddot{\text{r}}$ num & vividiorum mutatur.

§. LIII.

Salia acida mineralia (§. 47. 48.) ergo sunt resolventia particularia (§. 47. n. 2. §. 39.) inviscant vero simul M. Seam ob præcipationem partium serosarum (§. 31. n. 5.) & coagulationem sulphurearum, (§. 47. n. 2.) unde simul hæ ad liberandas partes Δ eas fiunt ineptiores, ergo motus M. Seam progressivus retardatur (§. 13. n. 1. 2. 3. 4.) etsi coagulatio in sanguine circulante tanto quidem gradu, quo ista obtinetur in

in sanguine quiescente & extra corpus hærente, non gignitur. (§. 30.) Inviscationi vero acidorum resistunt salia alcalica in M. Sea abundantia (§. 49. n. 2.) spissitudinemque per illa inductam hæc rursus resolvunt. (§. 49. n. 1.) Profunt ergo salia acida mineralia 1) ubi fluxilitas M. Sea imminuenda. 2) Ubi partes Veæ sunt resolvendæ 3) ubi Sialica sunt alteranda. (§. 49. n. 2.)

§. LIV.

Salia acida regni vegetabilis sanguini addita ut acidum citri, +tum vini, † & concentratum colorem sanguinis rubicundum reddunt obscuriorem & nigriorem, fluiditatem vero augent, id quod experimento domestico jam cognitum est, cum †tum sanguini leporino vel anserino commisceatur, ne grumescat.

De coloris rubicundi orta obscuritate conferatur §. 40. 39. Fluiditas vero fit major non solum ex fluiditate in sero aucta (§. 37.) sed etiam ex distributione promptiori partium rubicundarum per acida ista promota (§. 11. n. 1.) cum partes Veas & gummi resinosas magis resolvit atque solvit, sine coagulatione partium sulphurearum. (conf. §. 27.)

§. LV.

Acida vegetabilia in resolutione partium Veæ & alteratione partium alcalicarum conveniunt quidem cum acidis mineralibus (§. 50.) hæc vero resolvunt cum inspissatione sanguinis, illa e contrario sine inspissatione, sed multa magis augendo fluxilitatem (§. 51.) Si ergo indicentur acida e. g. a particulis Veis resolvendis & M. S. jam dum sit viscida, vel M. Sea inviscatio esset simul præcavenda, acida vegetabilia mineralibus essent præferenda; si vero simul M. Sea fluxilitas imminuenda, e. g. in hæmorrhagiis nimis hæc illis præripiunt palmam. Coagulum quidem impedire possumus exhibendo alcalica post acida data: sed ob ipsam inviscationem sanguis ineptior redditur ad permeanda vasa minima & ad statim expediendam. Nonne ergo in tali morbo ubi viscidum jam dum adest meliorem effectum præberent acida vegetabilia, quam mineralia?

Veteres medici febribus acutis opposuerunt vel ipsa \ddagger da vegetabilia vel talia medicamenta, quæ \ddagger to in corpore nostro fiunt similia ut Decoctum avenaceum, quod intra quatuor horas acescit. Ipse HIPPOCRATES mel cum aceto & ∇ in talibus morbis propinavit &c., quæ medicamenta simplicia & vilia etsi videantur, in hisce febribus maxime tamen sunt laudanda. Quod enim ad HIPPOCRATIS remedium, tunc optime cum nostra theoretica febrium cognitione convenit; mel \ddagger e suo & pauco \ddagger do Θ ia acria mitigat, ∇ partes fluxiles amissas restituit, \ddagger tum putredinem vincit, alcaliscentiæ resistit, crassum sanguinem in arteriis stagnantem (§. 47.) dividit atque resolvit, (§. 40. §. 51. 27.) & commixtionem aquæ quæ alias repellitur ab isto sanguine crasso, adjuvat. (conf. §. citat.)

§. LVI.

∇ coagulat sanguinem. In majori dosi si adfundatur in gelatinam albicantem eundem mutat.

De coloris mutatione conf. §. 13. n. 3. Coagulum & præcipitatio vero oritur in sanguine ex eadem ratione, qua præcipitatur & coagulatur serum. (conf. §. 29.)

§. LVII.

Cum sanguis partes resinosas possidet, ∇ quandam quidem vim resolventem in illas exercere valet, minor tamen erit ob resistantiam majorem a sero viscido poros replente (§. 32. n. 1. 2.) Magnam vero virtutem ei temperandi acrimoniam inesse nemo facile dubitabit. \ddagger enim copiosum cum contineat, Θ bus acribus adhærendo, horum vim infrigere valet. Ex dictis ergo patet, quanta præstantia sint Medicamenta, optimo præparata Ω u Vini, inprimis Θ ium actionem impediendi, partim ob copiosum ∇ \ddagger , partim ob partes sulphureas multas ab ipso solutas. Negare vero haud possum, me quidem in statu viscido medicamenti optimo ∇ præparatis præferre talia quæ vel debiliori ∇ sunt extracta (partim ne ipse coagulum adaugeat, partim ut extractum plura salia contineat) vel ipsa salia in substantia.